МОЛЕБЕН

ПРИ ПОВСЕМЕСТНО РАЗПРОСТРАНЕНИЕ НА СМЪРТОНОСНА ЗАРАЗА

БЪЛГАРСКА ПРАВОСЛАВНА СТАРОСТИЛНА ЦЪРКВА

С благословението на

Негово Високопреосвещенство
Триадицкия митрополит Фотий,
Предстоятел на Българската
Православна Старостилна Църква

© Издателство „Свети Седмочисленици“

София
2020

МОЛЕБЕН

ПРИ ПОВСЕМЕСТНО РАЗПРОСТРАНЕНИЕ НА СМЪРТОНОСНА ЗАРАЗА

Іере́й начина́етъ: Бл҃гослове́нъ бг҃ъ на́шъ всегда̀, ны́нѣ и҆ при́сно, и҆ во вѣ́ки вѣко́въ.

Ли́къ: А҆ми́нь.

Кли́рїцы: Сла́ва тебѣ̀, бж҃е на́шъ, сла́ва тебѣ̀.

Ли́къ: Ц҃р҃ю нб҃ному,/ оу҆тѣ́шителю, дш҃е и҆стины,/ и҆же вездѣ̀ сы́й,/ и҆ всѧ̂ и҆сполня́ѧй,/ сокро́вище бл҃гихъ/ и҆ жи́зни пода́телю,/ прїидѝ и҆ всели́сѧ въ ны́й,/ и҆ о҆чи́сти ны҃ ѿ всѣ́кїѧ сквє́рны,// и҆ спасѝ бл҃же дш҃ы на́шѧ.

Чте́цъ: Сто҃ы́й бж҃е, сто҃ы́й кр҃пкїй, сто҃ы́й безсме́ртный, поми́лоу҆й на́съ. три́жды.

Сла́ва о҆ц҃у҆, и҆ сн҃у, и҆ сто́му дх҃у, и҆ ны́нѣ и҆ при́сно, и҆ во вѣ́ки вѣко́въ, а҆ми́нь.

Престо҃а́ѧ тр҃це, поми́лоу҆й на́съ: гд҃и, о҆чи́сти грѣхѝ на́шѧ: вл҃ко, простѝ беззако́нїѧ на҆́ша: сто҃ы́й, посѣтѝ и҆ и҆сцѣлѝ не́мощи на́шѧ, и҃мене твоегѡ̀ ра́ди.

Гд҃и поми́лоу҆й, три́жды. Сла́ва, и҆ ны́нѣ:

Ѻ҃че на́шъ, и҆же є҆сѝ на нб҃сѣ́хъ, да свати́тсѧ и҆́мѧ твоє́, да прїи́детъ цр҃тві́е твоє́, да бу́детъ во́ля твоя́, ꙗ҆́кш на нб҃сѝ и҆ на земли́. хлѣ́бъ на́шъ насу́щный да́ждь на́мъ дне́сь, и҆ ѡ҆стáви на́мъ до́лги на́ша, ꙗ҆́коже и҆ мы ѡ҆ставлáемъ должникѡ́мъ на́шымъ: и҆ не введи́ на́съ во и҆скуше́нїе, но и҆зба́ви на́съ ѿ лука́ваго.

Возглáсъ: Ꙗ҆́кш твоє́ є҆́сть цр҃тво:

Чте́цъ: А҆ми́нь. Гд҃и поми́луй, бі҃. Слáва, и҆ ны́нѣ:

Прїиди́те, поклони́мсѧ цр҃е́ви на́шему бг҃у.

Прїиди́те, поклони́мсѧ и҆ припаде́мъ хр҃ту, цр҃е́ви на́шему бг҃у.

Прїиди́те, поклони́мсѧ и҆ припаде́мъ самому хр҃ту, цр҃е́ви и҆ бг҃у на́шему.

Псалом 37

Господи, в яростта Си не ме изобличавай и с гнева Си недей ме наказва, защото стрелите Ти се забиха в мен и ръката Ти твърде натежа върху мене. Няма здраво място в плътта ми поради Твоя гняв, няма и мир в костите ми поради моите грехове, защото беззаконията ми преляха над главата ми и като тежко бреме ме притиснаха. Разсмърдяха се и

загниха моите рани поради безумието ми, пострадах и се превих доземи, цял ден ходех съсипан от скръб; понеже вътрешностите ми се преситиха на издевателства и плътта ми не знае изцеление. Бях подложен на страдание и докрай се смирих, ревях от въздишките на сърцето си. Господи, пред Теб е всичкото мое желание и от Тебе не са скрити въздишките ми! Сърцето ми се разстрои, силата ми ме напусна и светлината на очите ми — и нея я няма у мене. Другарите и близките ми се приближиха и насрещу ми се спряха; и ближните ми надалеч от мене застанаха и насилие употребиха ония, които искаха душата ми и ония, които зло ми желаеха, празни думи редяха и измамни кроежи по цял ден крояха. Пък аз като глух не ги чувах и катоням уста не отварях; и бях като човек, който не слуша и който не намира в устата си изобличение. Защото на Тебе, Господи, се уповавах, Ти ще (ме) чуеш, Господи Боже мой. Защото рекох: „Да се не зарадват за мен враговете ми!“ и когато нозете ми се колебаеха, те говореха против мене надуто; но аз за рани съм готов и моята болка е неизменно пред мене; защото беззаконието си аз ще призная и за греха си ще се

погрижа. Ала враговете ми още са живи и се възмогнаха над мене и мразещите ме без вина се намножиха; ония, които за добро ми отплащат със зло, ме клеветиха, понеже към добрини се стремях. Не ме изоставяй, Господи Боже мой, не отстъпвай от мене; Побързай ми на помощ, Господи на моето спасение!

Слáва, и нынѣ: Аллилýїа. (3) Слáва тебѣ бже. Трúжды.

Тáже велúкая ектенїá,

Iерéй (Дїáконъ): Мúромъ гдý помóлимся.

Лúкъ: Гди помúлуй,

Ω свы́шнѣмъ мúрѣ, и спасéнїи дýшъ нáшихъ, гдý помóлимся.

Гди помúлуй.

Ω мúрѣ всегὼ мíра, блгостоáнїи сты́хъ бжїихъ цр҃квéй, и соединéнїи всѣ́хъ, гдý помóлимся.

Гди помúлуй.

Ω стѣ́мъ хрáмѣ сéмъ, и съ вѣ́рою, блгоговѣ́нїемъ и стрáхомъ бжїимъ входя́щихъ вóнь, гдý помóлимся.

Гди помúлуй.

О высокопреосщ҃е́ннѣйшемъ митрополи́тѣ на́шемъ фо́тїи, первостоа́телѣ бо́лгарскїа и҃́стинно-правосла́вныа це́ркве, (о҆ прекрща́ще́ннѣйшемъ е҆пи́скопѣ ви́кторѣ,) честне́мъ пресвѵ́терствѣ, во хр҃тѣ дїа́конствѣ, о҆ всѣ́мъ при́чтѣ и҆ лю́дехъ, гдⷭ҇ помо́лимсѧ.

Гдⷭ҇и поми́лѵй.

О҆ бц҃́охрани́мѣй стране́ на́шей, о҆ бл҃гочести́выхъ и҆ правосла́внѣхъ хр҃тїа́нѣхъ, и҆ о҆ спасе́нїи и҃́хъ, гдⷭ҇ помо́лимсѧ.

Гдⷭ҇и поми́лѵй.

О҆ пособи́ти и҆ покори́ти по́дъ но́зѣ и҃́хъ всѧ́каго врага́ и҆ сѵ́постáта, гдⷭ҇ помо́лимсѧ.

Гдⷭ҇и поми́лѵй.

О҆ гра́дѣ се́мъ [а҃ще въ монастырѣ: о҆ с҃тѣ́й о҆би́тели се́й] всѧ́комъ гра́дѣ, стране́, и҆ вѣ́рою живѵ́щихъ въ ни́хъ, гдⷭ҇ помо́лимсѧ.

Гдⷭ҇и поми́лѵй.

О҆ бл҃горастворе́нїи воздѵ́хъ, о҆ и҆зоби́лїи плодо́въ земны́хъ, и҆ вре́менѣхъ ми́рныхъ, гдⷭ҇ помо́лимсѧ.

Гдⷭ҇и поми́лѵй.

ѡ̀ плава́ющихъ, пꙋтеше́ствꙋющихъ, недꙋгꙋющихъ, страждꙋщихъ, плѣне́нныхъ, и ѡ̀ спасе́нїи и̑хъ, гдꙋ̀ помо́лимсѧ.

Гдⷭ̀и поми́лꙋй.

ѡ̀ е̑же не помянꙋ́ти беззако́нїй на́съ грѣ́шныхъ ѝ недосто́йныхъ рабѡ́въ свои́хъ, но мл҃тивнѡ ѡ̀чи́стити грѣхѝ на́ша, ѝ ѿврати́ти гнѣ́въ сво́й, пра́веднѡ дви́жимый на ны̀, гдꙋ̀ помо́лимсѧ.

Да не си спомня беззаконията на Своите грешни и недостойни раби, но милостиво да очисти греховете ни и да възпре праведния Си гняв към нас, на Господа да се помолим.

Гдⷭ̀и поми́лꙋй.

ѡ̀ е̑же помянꙋ́ти, я̑кѡ пло́ть е̑смы̀, дꙋ́хъ хода́й ѝ не ѡ̀враща́йсѧ, ѝ мл҃тивнѡ пощади́ти на́съ ѿ смр҃тныѧ болѣ́зни, гдꙋ̀ помо́лимсѧ.

Да си спомни, че ние сме плът, дихание, което отива и не се връща, и милостиво да ни пощади от смъртоносната болест, на Господа да се помолим.

Гдⷭ̀и поми́лꙋй.

ѡ̀ е̑же не вни́ти въ сꙋ́дъ съ рабы̀ свои́ми, ѝ не на́зрити беззакѡ́нїѧ на́ша, но ѡ̀чи́стити а̑,

и̑ мл҃тивꙋ бы́ти, и̑ поща́ди́ти лю́ди согрѣ́шшыѧ, гд҃ꙋ помо́лимсѧ.

Да не влиза в съд със Своите раби и да не се взира в нашите беззакония, но да ни очисти от тях, да бъде милостив и да пощади съгрешилите Свои люде, на Господа да се помолим.

Гд҃и поми́лꙋй.

Ѡ ѣ́же поманꙋ́ти ще́дроты и̑ мл҃ти своѧ̑, ꙗ̆кш ѿ вѣ́ка сꙋ́ть, грѣ́хѡвъ же ю̆ности и̑ невѣ́дѣнїѧ на́шегѡ не поманꙋ́ти, и̑ поми́ловати на́съ, гд҃ꙋ помо́лимсѧ.

Да си спомни Своята отвека щедрост и милост, а да не спомня прегрешенията на нашата младост и нашето незнание, и да ни помилва, на Господа да се помолим.

Гд҃и поми́лꙋй.

Ѡ ѣ́же ꙋ҆слы́шати ѿ хра́ма ст҃а́гѡ своегѡ҆ гла́съ на́шъ, и̑ и̑сцѣли́ти болѣ́зни смѣ́ртныѧ ѡ҆держа́щыѧ на́съ, и̑ пото́ки беззако́нїѧ смꙋти́вшыѧ на́съ и̑зсꙋши́ти, гд҃ꙋ помо́лимсѧ.

Да чуе от светия Си храм нашия зов, да премахне обградилата ни гибелна зараза и да пресуши потоците от беззакония, които ни връхлитат, на Господа да се помолим.

Гдⷭ помилуй.

Ѡ є҆же мл҃тивнѡ продолжи́ти рабо́мъ свои́мъ пока́нїѧ вре́мѧ, и҆ не безго́днѡ ꙗ҆кѡ неплодну́ю смоко́вницу посѣщи́, но бл҃госе́рдїемъ ѡ҆копа́ти, и҆ мл҃рдїѧ росо́ю напои́ти, плодѡ́въ пока́нїѧ и҆ ѡ҆бращє́нїѧ на́шегѡ чл҃вѣколю́бнѡ є҆щѐ ѡ҆жида́ѧ, гдⷭ помо́лимсѧ.

Милостиво да удължи времето за покаяние на Своите раби, не без време да ни отсече като безплодна смоковница, но с добросърдечие да ни окопава и да ни напоява с роса на милосърдие, като човеколюбиво продължи да очаква да се обърнем и да дадем плодове на покаяние, на Господа да се помолим.

Гдⷭ помилуй.

Ѡ є҆же ꙋ҆слы́шати мл҃твꙋ на́шꙋ, и҆ моле́нїе на́ше вꙋши́ти, и҆ сле́зъ на́шихъ не премолча́ти: но проще́нїе пода́ти на́мъ, и҆ ми́лостїю свое́ю посети́ти на́съ, гдⷭ помо́лимсѧ.

Да чуе нашата молитва, да се вслуша в нашето моление и да не остане безмълвен пред сълзите ни, но да ни даде прошка и да ни посети по великата Си милост, на Господа да се помолим.

Гд҃и помúлуй.

Ѡ̀ и҆зба́витисѧ на́мъ ѿ всѣ́кїѧ ско́рби, гнѣ́ва и҆ нꙋ́жды, гдⷭ҇ꙋ помо́лимсѧ.

Гд҃и помúлуй.

Застꙋпи́, спаси́, помúлуй и҆ сохрани́ на́съ бж҃е, твое́ю бл҃года́тїю.

Гд҃и помúлуй.

Прест҃ꙋю, пречт҃ꙋю, пребл҃гослове́нꙋю, сла́внꙋю вл҃а́чцꙋ на́шꙋ бц҃ꙋ и҆ присноде́вꙋ мр҃і́ю со всѣ́ми ст҃ы́ми помянꙋ́вше, са́ми себѣ̀, и҆ дрꙋ́гъ дрꙋ́га, и҆ вре́сь живо́тъ на́шъ хр҃тꙋ̀ бг҃ꙋ̀ предади́мъ.

Тебѣ̀ гд҃и.

І҆ере́й: Возгла́съ: Ꙗ҆́кш подоба́етъ тебѣ̀ всѧ́кая сла́ва, че́сть и҆ поклоне́нїе, ѻ҆ц҃ꙋ̀, и҆ сн҃ꙋ̀, и҆ ст҃о́мꙋ дх҃ꙋ̀, нын҃ѣ̀ и҆ при́снш, и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ.

Лі́къ: А҆ми́нь.

І҆ере́й (Дїа́конъ): Гла́съ в҃: Бг҃ъ гдⷭ҇ь и҆ я҆ви́сѧ на́мъ,/ бл҃гослове́нъ гра҇дый// во и҆́мѧ гд҃не.

Стіхъ а҃: И҆сповѣ́дайтесѧ гд҃ви, ꙗ҆́кш бл҃гъ, ꙗ҆́кш въ вѣ́къ ми́лость є҆гѡ̀.

Стіхъ в҃: Ѡ҆быше́дше ѡ҆быдо́ша мѧ̀, и҆ и҆́менемъ гд҃нимъ противла́хсѧ и҆̀мъ.

Стіхъ г҃: Не ѹ҆мрꙋ́, но жи́въ бꙋ́дꙋ, и҆ повѣ́мъ дѣла̀ гд҃ня.

Стíхъ д҃: Ка́мень є҆го́же небрего́ша зи́ждущіи, сей бы́сть во главу́ оу҆гла: ѿ гда́ бы́сть сей, и҆ є҆́сть ди́венъ во о҆чесѣ́хъ на́шихъ.

Тропа́рь: Во гнѣ́вѣ твое́мъ бже́, помани́ щедро́ты твоя́, / пра́хъ бо и҆ пе́пелъ є҆смы́,/ дх҃ъ ходя́й и҆ не во҆враща́йсѧ,/ и҆ не ѣ҆ростію твое́ю во҆бличи́ насъ,/ да не поги́бнемъ до конца̀: но поща́ди дх҃ы на́ша,// ѣ҆кw є҆ди́нъ мл҃рдъ. [Два́жды.]

Сла́ва, и҆ ны́нѣ, бц҃ы́ родичнъ гла́съ д҃:

Засту́пнице оу҆се́рднаѧ, мт҃и гда́ вы́шнягw./ За всѣ́хъ мо́лиши сн҃а твоего̀ хр҃та̀ бг҃а на́шего,/ и҆ всѣ́мъ твори́ши спасти́сѧ,/ въ держа́вный тво́й покро́въ прибѣга́ющымъ./ всѣ́хъ на́съ засту́пи, ѻ҆ гп҃жѐ цр҃и́це и҆ бл҃ще!/ и҆́же въ напа́стехъ и҆ ско́рбехъ, и҆ въ болѣ́знехъ во҆бременѣ́нныхъ грѣхи́ мно́гими,/ предстоя́щихъ и҆ моля́щихсѧ тебѣ̀ оу҆милѣ́нною дше́ю, и҆ сокрушѣ́ннымъ се́рдцемъ,/ предъ пречт҃ымъ твои́мъ о҆́бразомъ со слеза́ми,/ и҆ невозвра́тно наде́ждꙋ и҆мꙋ́щихъ на тѧ̀, и҆збавлѣ́нїемъ всѣ́хъ съ҆ѡ́лъ./ всѣ́мъ полѣ́знаѧ да́ры и҆, и҆ всѧ̀ спаси́, бц҃е дв҃о:// ты́ бо є҆сѝ бж҃твенный покро́въ рабы́мъ твои́мъ.

Псалом 50

Помилуй ме, Боже, по голямата Си милост и по многото Си щедрости изглади беззаконията ми. Много пъти ме омий от моето беззаконие и очисти ме от моя грях, защото беззаконията си съзнавам, и моя грях е винаги пред мене. Пред Тебе, пред Тебе едничкия съгреших и лошо пред Твоите очи извърших; тъй че Ти си прав в Твоята присъда и чист в Твоя съд. Ето, в беззаконие съм заченат, и в грях ме роди майка ми. Ето, Ти обикна истината в сърцето, и вътре в мене ми яви мъдростта Си. Поръси ме с исоп, и ще бъда чист; омий ме, и ще бъда по-бял от сняг. Дай ми да чуя радост и веселие, и ще се зарадват костите, от Тебе съкрушени. Отвърни лицето Си от греховете ми и изглади всичките ми беззакония. Сърце чисто създай в мене, Боже, и правия Дух обнови вътре в мене. Не ме отхвърляй от лицето Си и Светия Твой Дух не отнимай от мене. Върни ми радостта на Твоето спасение и с властния Дух ме утвърди. Беззаконните ще науча на Твоите пътища, и нечестивите към Тебе ще се обърнат. Избави ме от кръвнина, Боже,

Боже на моето спасение, и езикът ми ще възхвали Твоята правда. Господи, отвори устните ми, и устата ми ще възвестят Твоята хвала: да би искал жертва, аз бих Ти дал; но към всесъжение не благоволиш. Жертва Богу е дух съкрушен; сърце съкрушено и смирено Ти, Боже, не ще презреш. Стори добро, Господи, на Сион по Твоето благоволение; въздигни стените иерусалимски: тогава ще Ти бъдат угодни жертви на правдата, възношение и всесъжение; тогава на Твоя олтар ще възложат телци.

Канѡ́нъ прест҃ѣ́й и ѻ҆диносу́щнѣй и животворя́щей, нераздѣли́мѣй тро́ице.

Запѣ́вы за а҃ и г҃ пѣ́сни:

Кли́рїцы: Прест҃а́м тро́це, бж҃е на́шъ, сла́ва тебѣ̀.

Ли́къ: Прест҃а́м тро́це, бж҃е на́шъ, сла́ва тебѣ̀.

Кли́рїцы: Сла́ва, ѻ҆ц҃у́ и сн҃у́ и ст҃о́му дх҃у́.

Ли́къ: и ны́нѣ и при́сно и во вѣ́ки вѣ́кѡ́въ, а҆ми́нь.

След 3-та песен пеем катавасия: И҆зба́ви ѿ бѣ́дъ/ рабы́ твоя́ многомо́лтиве,/ я҆́кѡ мы̀ оу҆се́рднѡ / къ тебѣ̀ прибѣга́емъ, // къ мо́лтивому

и҆зба́вителю, всѣ́хъ вл҃цѣ, въ тр҃цѣ сла́вимому бг҃у.

Посе́мъ є҆кте́нїа сугу́бая:

І҆ере́й (Дїа́конъ): Поми́луй на́съ бо́же, по вели́цѣй ми́лости твое́й, мо́лимъ ти ся, оу҆слы́ши, и҆ поми́луй.

Ли́къ: Гд҃и поми́луй. Три́жды.

Є҆ще́ мо́лимся ѡ҆ богохрани́мѣй стране́ на́шей, ѡ҆ бл҃гочести́выхъ и҆ правосла́вныхъ хр҃тїа́нѣхъ и҆ ѡ҆ спасе́нїи и҆́хъ.

Гд҃и поми́луй. Три́жды.

Є҆ще́ мо́лимся ѡ҆ высокопрешще́ннѣйшемъ митрополи́тѣ на́шемъ фѡ́тїи, первостоя́телѣ бо́лгарскїа и҆стинно-правосла́вныя це́ркве, (ѡ҆ прешсвяще́ннѣйшемъ є҆пи́скопѣ ви́кторѣ,) и҆ ѡ҆ всей бо хр҃тѣ бра́тїи на́шей.

Гд҃и поми́луй. Три́жды.

Є҆ще́ мо́лимся ѡ҆ бл҃же́нныхъ и҆ приснопа́мятныхъ созда́телѣхъ сѧ́гѡ хра́ма сегѡ и҆ ѡ҆ всѣ́хъ прежде́почи́вшихъ ѻ҆ц҃ѣ́хъ и҆ бра́тїихъ, здѣ́ лежа́щихъ и҆ повсю́ду, правосла́вныхъ.

Гд҃и поми́луй. Три́жды.

Є҆ще́ мо́лимся ѡ҆ ми́лости, жи́зни, ми́рѣ, здра́вїи, спасе́нїи, посѣще́нїи, проще́нїи и҆

ѡ҃ставлéнїи грѣхѡ́въ рабѡ́въ бж҃їихъ, бра́тїи сн҃а́гѡ хра́ма сегѡ̀.

Гд҃и помúлуй. Трúжды.

Е҆щѐ мо́лимсѧ ѡ҃ плодоноса́щихъ и добродѣ́ющихъ во сн҃ѣ́мъ ѝ всечестнѣ́мъ хра́мѣ сéмъ, трyжда́ющихсѧ, пою́щихъ ѝ предстоя́щихъ лю́дехъ, ѡ҃жида́ющихъ т҃ѡ̀ тебѐ велúкїѧ ѝ бога́тыѧ мл҃ти.

Гд҃и помúлуй. Трúжды.

Гр҃а́кш мúлостивъ ѝ человѣколю́бецъ бг҃ъ є҆сѝ, ѝ тебѣ̀ сла́вy возсыла́емъ, ѻ҆ц҃y̆, ѝ сн҃y̆, ѝ сн҃то́мy̆ дх҃y̆, нынѣ̀ ѝ прúсно, ѝ во вѣ́ки вѣкѡ́въ.

Запѣ́вы за д҃, е҃ ѝ ѕ҃ пѣ́сни:

След 6-а песен пеем катавасия: И҆зба́ви т҃ѡ̀ бѣ́дъ / рабы̀ твоѧ̀ многомл҃тиве,/ гр҃а́кш мы̀ оу҃се́рднш/ къ тебѣ̀ прибѣга́емъ, // къ мл҃тивомy̆ и҆зба́вителю, всѣ́хъ вл҃ц҃ѣ, въ тр҃ц҃ѣ сла́вимомy̆ бг҃y̆.

Е҆ктенїà ма́лаѧ.

Іере́й (Дїа́конъ): Па́ки ѝ па́ки мúромъ гд҃y̆ помо́лимсѧ.

Ли́къ: Гд҃и помúлуй.

Іере́й (Дїа́конъ): Заступѝ, спасѝ, помúлуй ѝ сохранѝ на́съ бж҃е, твое́ю бл҃года́тїю.

Лі́кѫ: Гд҃и помі́луй.

І҆ере́й (Дїа́конѫ): Престо́ую, пречто́ую, пребл҃гослове́нную, сла́вную влч҃цу на́шу бц҃у и҆ приснодв҃у мр҃і́ю со всѣ́ми ст҃ы́ми помяну́вше, са́ми себѣ̀, и҆ дру́гъ дру́га, и҆ вє́сь живо́тъ на́шъ хр҃ту̀ бг҃у предади́мъ.

Лі́кѫ: Тебѣ̀ гд҃и.

І҆ере́й возглаша́етъ: Ты́ бо є҆сѝ цр҃ь ми́ра, и҆ сп҃съ ду́шъ на́шихъ, и҆ тебѣ̀ сла́ву возсыла́емъ, о҆ц҃у̀, и҆ сн҃у̀, и҆ ст҃о́му дх҃у̀, нынѣ̀ и҆ при́сно, и҆ во вѣ́ки вѣ́кѡ́въ.

Лі́кѫ: А҆ми́нь.

И҆ по возгла́сѣ а҃вїе конда́къ, гла́съ ѕ҃:

Болѣ́зни а҆́довы ѡ҆быдо́ша на́съ,/ и҆ прикры́ны сѣ́нь сме́ртная,/ и҆ а҆́кѡ во́скъ ѿ о҆гнѐ,/ дні́е на́ши та́ютъ ѿ лица̀ гнѣ́ва твоегѡ̀ гд҃и:/ но а҆́кѡ ще́дръ во гнѣ́вѣ мл҃ти помянѝ,/ и҆ поща́дѝ лю́ди твоя́,/ да жи́ви сꙋ́ще,// въ пока́нїи сла́вимъ тѧ̀ є҆ди́наго чл҃вѣколю́бца.

І҆ере́й (Дїа́конѫ): Во́немъ. І҆ере́й: Ми́ръ всѣ́мъ. Лі́кѫ: И҆ дх҃ови твоему̀. І҆ере́й (Дїа́конѫ): Премꙋ́дрость.

Чте́цъ: Прокі́менъ, гла́съ д҃: Гд҃и, да не а҆́кѡ стїю твое́ю ѡ҆бличи́ши менѐ, нижѐ гнѣ́вомъ твои́мъ нака́жеши менѐ. Лі́кѫ: (пее прокимена)

Чте́цъ: Стíхъ: Ꙗ҆́кω стрѣ́лы твоѧ̀ оу҆́нзо́ша во мнѣ̀, и҆ оу҆́тверди́лъ є҆сѝ на мнѣ̀ рꙋ́кꙋ твою̀.

Ли́къ: (пее прокимена);

Чте́цъ: Гдⷭ̀и, да не ꙗ҆ростїю твое́ю ѡ҆бличи́ши менѐ,

Ли́къ: нижѐ гнѣ́вомъ твои́мъ нака́жеши менѐ.

І҆ере́й: Премꙋ́дрость. Чте́цъ: Ко є҆вре́емъ посла́нїѧ сⷯ́а́гω а҆по́стола па́вла, чте́ние. (Ще се чете из Посланието на свети апостол Павел до евреите)

І҆ере́й (Дїа́конъ): Во́немъ. (є҆вре́емъ, [зача́ло тр҃́ла ѿ̀ полꙋ́.] (гл. 12:6-13)

Чте́цъ: „Братя, Господ наказва, когото обича; бичува всеки син, когото приема“. Ако търпите наказание, Бог постъпва с вас като със синове. Защото кой е тоя син, когото баща му не наказва? Ако пък оставате без наказание, на което всички станаха съучастници, тогава сте незаконни деца, а не синове. При това, ние бивахме наказвани от нашите по плът бащи и се свеняхме от тях: не ще ли се много повече покорим на Отца на духовете, та да бъдем живи? Защото те ни наказваха за малко дни, според както им беше угодно; а Тоя — за полза, та да участвуваме

в Неговата светост. Всяко наказание изпърво не се показва да е за радост, а за скръб; но отпосле на обучените чрез него то принася мирен плод на праведност. Затова „укрепете отпадналите ръце и отслабналите колене“ и направете с нозете си прави пътеки, та, което е хромо, да се не отклони, а по-скоро да се изцери.“

Іере́й: Ми́ръ тѝ. Чте́цъ: И҃ дх҃ови твоему҆. Іере́й: Премудрость.

Чте́цъ: Гла́съ д҃, а҃ллилу́їа, а҃ллилу́їа, а҃ллилу́їа.

Сти́хъ а҃: Ѡдержа́ша ма болѣ́зни сме́ртныа, и҆ пото́цы беззако́нїа смуща́ша мѧ.

Сти́хъ в҃: Болѣ́зни а҆́довы ѡ҆быдо́ша мѧ, предвари́ша мѧ сѣ́ти сме́ртныа.

Іере́й (Дїа́конъ): Премудрость, про́сти оу҆слы́шимъ сто́мгш є҆҃ѵ҆лїа.

Іере́й: Ми́ръ всѣ́мъ.

Ли́къ: И҃ дх҃ови твоему҆.

Іере́й: Ѡ҃ лу́кѝ сто́мгш є҆҃ѵ҆лїа чте́нїе. (Ще се чете от светото Евангелие според Лука)

Ли́къ: Сла́ва тебѣ́ гдⷭ҇и, сла́ва тебѣ́.

Іере́й (Дїа́конъ): Во́немъ. [Є҆҃ѵ҆лїе ѿ лу́кѝ, зача́ло ѕ҃ы.] (4:38-44)

„В онова време Иисус влезе в къщата на Симона; а тъщата Симонова бе заболяла от силна огница, и Го молиха за нея. Като се приближи до нея, Той запрети на огницата, и тя я остави. Болната веднага стана и им прислужваше. А при заник-слънце всички, които имаха болни от разни болести, завеждаха ги при Него; а Той, като слагаше ръка на всекиго от тях, изцеряваше ги. Излизаха тъй също и бесове из мнозина с вик и казваха: Ти си Христос, Син Божий. А Той ги мъмреше и не оставяше да казват, че знаят, какво Той е Христос. А когато настана ден, Той излезе и отиде в самотно място; а народът Го търсеше и, като дойде при Него, задържаше Го, да си не отива от тях. Но Той им рече: и на другите градове трябва да благовестя царството Божие, защото затова съм пратен. И проповядваше в синагогите галилейски.“

Ли́къ: Сла́ва тебѣ̀ гд҃и, сла́ва тебѣ̀.

Пѣ́снь з҃: запѣ́вы:

Пѣ́снь и҃.

Кли́рїцы: Прест҃а́м тр҃це, бж҃е на́шъ, сла́ва тебѣ̀.

Ли́къ: Прест҃а́м тр҃це, бж҃е на́шъ, сла́ва тебѣ̀.

Кли́рїцы: Бл҃гословѝмъ, о҆ц҃а, и҆ сн҃а, и҆ ст҃а́гѡ дх҃а, г҃да.

Ли́къ: и҆ нын҃ѣ и҆ при́сно и҆ во вѣ́ки вѣкѡ́въ, а҆ми́нь.

Пѣ́снь д҃: Запѣ́вы:

По ѡ҆конча́нїи канѡ́на, гла́съ ѕ҃: Досто́йно е҆́сть, я҆́кѡ вои́стинну/ бл҃жи́ти тѧ҆ бц҃у,/ присноблг҃же́нную и҆ пренепоро́чную,/ и҆ мт҃рь бг҃а на́шегѡ./ чт҃нѣ́йшую хер҃ѵ́вїмъ/ и҆ сла́внѣйшую бе́зъ сравне́нїя серафі́мъ,/ безъ и҆стлѣ́нїя бг҃а сло́ва ро́ждшую,// сущу́ю бц҃у тѧ҆ велича́емъ.

Посе́мъ сѵ́гѵвла҆ е҆ктенїа́:

І҆ере́й (Дїа́конъ): Помі́луй на́съ бж҃е, по вели́цѣй мл҃ти твое́й, мо́лимъ ти ся, оу҆слы́ши и҆ поми́луй.

Ли́къ: Г҃ди поми́луй, три́жды.

Е҆́щѐ мо́лимся ѡ҆ богохрани́мѣй странѣ́ на́шей, ѡ҆ бл҃гочести́выхъ и҆ правосла́вныхъ хр҃тїа́нѣхъ, и҆ ѡ҆ спасе́нїи и҆́хъ.

Г҃ди поми́луй, три́жды.

Е҆́щѐ мо́лимся ѡ҆ высокопрешщ҃е́ннѣйшемъ митрополі́тѣ на́шемъ фѡ́тїи, первостоа́телѣ бо́лгарскїа и҆стинно-правосла́вныя це́ркве, (ѡ҆ прешсвщ҃е́ннѣйшемъ е҆пі́скопѣ ві́кторѣ,) и҆ ѡ҆ всей во хр҃тѣ бра́тїи на́шей.

Гдⷭ помилуй, трижды.

Животомъ и смертїю вл҃чествуемый гдⷭ, пощади насъ и болѣзни смертныя ѿстави ѿ насъ: занѣ исчезаютъ ꙗкш дымъ дніе наши, и изсше крѣпость наша, и погибаемъ до конца грѣхъ ради нашихъ. мл҃тивъ буди рабомъ твоимъ, въ покаянїи со слезами молимъ ти ся, оуслыши и помилуй.

Ти, Господи, Който властваш над живота и смъртта, пощади ни и отмахни от нас смъртоносната болест. Защото чезнат като дим дните ни, изсъхна нашата сила и погиваме докрай заради греховете си. Бъди милостив към Твоите раби – с покайни сълзи Ти се молим – чуй и ни помилвай!

Гдⷭ помилуй, трижды.

Помани ꙗкш плоть єсмы гдⷭ, дх҃ъ ходай и не wбращаемыйсѧ, и мл҃тивнш ѿвратѝ гнѣвъ твой праведнш на ны движимый, оустави болѣзнь, и оутоли ꙗзвы напрасно губящую насъ: в болѣзни сердца стенаще, молимъ ти ся, оуслыши и помилуй.

Спомни си, Господи, че ние сме плът, дихание, което отива и не се връща, и милостиво възпри праведния Си гняв към нас, прекрати болестта, премахни поразата,

която внезапно ни погубва; с болка в сърцето стенем: молим Те, чуй и ни помилвай!

Гдⷭ҇и помѝлуй, трѝжды.

Па́че всѣ́хъ согрѣ́шѝхомъ тебѣ́, ѝ беззако́нновахомъ, вл҃ко, ѝ а҆́ще покаа́нїѧ не стяжа́хомъ предложе́нїе на́ше вмѣ́сто покаа́нїѧ прїѧ́ми, ѝ на мл҃ть преложи́сѧ: смертоно́снаго неду́га, ѝ болѣ́зней лю́тыхъ, а҆́ки всесѝленъ свободѝ рабы́ твоѧ́, болѣ́зненно стена́ще, мо́лимъ ти сѧ, ско́ро оу҆слы́ши ѝ помѝлуй.

Повече от всички съгрешихме и беззакония извършихме пред Тебе, Владико, и въпреки че не се сдобихме с покаяние, намерението ни вместо покаяние приеми и бъди Милостив: като Всесилен избави рабите Си от смъртоносно заболяване и тежки болести – с болка стенем и Те молим: скоро чуй и ни помилвай!

Гдⷭ҇и помѝлуй, трѝжды.

Не помѧнѝ беззако́нїй ѝ непра́вдъ люде́й твои́хъ, ѝ не вни́ди въ сѹ́дъ съ рабы́ твои́ми, ниже́ оу҆клони́сѧ гнѣ́вомъ ѿ҆ рабу́въ твои́хъ. а҆́ще беззаку́нїѧ на́зриши гдⷭ҇и, кто̀ постои́тъ: пра́хъ бо ѝ пе́пелъ є҆́смы, ѝ соста́въ на́шъ а҆́ки ничто́же пред҆́ тобо́ю: но а҆́ки ще́дръ ѝ чл҃вѣколю́бецъ оу҆мл҃ди сѧ, ѝ не погѹбѝ на́съ со беззако́ньми

на́шими, мо́лимъ ти сѧ бѣ́же преблг҃и́й, оу҃слы́ши и҆ поми́лу́й.

Не си спомняй беззаконията и неправдите на Своите люде, не влизай в съд с нас и не се отдръпвай поради гняв от Своите раби! Ако забелязваш беззаконията, Господи, кой ще устои? Ние сме прах и пепел и естеството ни е като нищо пред Тебе. Но като Щедър и Човеколюбец смили се и не ни погубвай поради нашите беззакония, молим те, преблаги Боже, чуй и ни помилвай!

Гд҃и поми́лу́й, три́жды.

Не хотя́й сме́рти грѣ́шныхъ, но є҆́же ѡ҆врати́тисѧ и҆ живы́мъ бы́ти и҃мъ, я҆́кѡ живота̀ и҆сто́чникъ, ѡ҆животворѝ на́съ: бг҃ъ бо є҆сѝ живы́ми и҆ ме́ртвыми ѡ҆влада́й, и҆ не погу́бѝ на́съ грѣ́шныхъ смертоно́сною болѣ́знїю, пра́ведно на ны наводи́мую, въ сокрꙋше́нїи се́рдца со слеза́ми мо́лимъ ти сѧ, оу҃слы́ши и҆ поми́лу́й.

Ти, Който не искаш смъртта на грешните, но да се обърнат те и да бъдат живи, и Сам си Извор на живота – оживотвори ни! Като Бог, Който властва над живи и мъртви, не ни погубвай с тази смъртоносна болест, която справедливо ни изпрати, със съкрушени

сърца и сълзи Ти се молим: чуй и ни помилвай!

Гдⷭ҇и помѝлуй, трѝжды.

Мл҃тивнw прѝзри гдⷭ҇и, на wѕлобле́нїе люде́й твои́хъ, и҆ оу҆милосе́рдисѧ, и҆ повелѝ а҆гг҃лу простре́ршему рⷣку свою҆, є҆же погуби́ти вс҃ѣ́хъ на́съ, ꙗ҆коже и҆ногда҆ при дв҃дѣ повелѣ́лъ є҆сѝ, є҆же довлѣ́ти нынѣ́, и҆ оу҆держа́ти рⷣку свою҆, да не до конца҆ на́съ погуби́тъ. и҆ мы́ бо въ покаа҃нїи тебѣ́ и҆сповѣ́дающесѧ, ꙗ҆кw дв҃дъ вопїе́мъ: согрѣши́хомъ и҆ беззако́нновахомъ, и҆ нѣ́смы досто́йни твоегw҆ мл҃рдїа҃. но ты҆ са́мъ ꙗ҆кw щедръ, є҆ди́нагw ра́ди бл҃госе́рдїа҃ твоегw҆ оу҆моле́нъ бы́въ, покажѝ мл҃ти твоѧ҆ дре́внїа҃, и҆ пощадѝ лю́ди, и҆ о҆́вцы па́жити твоеѧ҆, мо́лимъ ти сѧ, ско́рw оу҆слы́ши и҆ помѝлуй.

Милостиво погледни, Господи, на злочестината на Своите люде и се смили над нас! Както някога, във времето на Давид, нареди: „вече стига“, така заповядай на Ангела, вдигнал ръка да изтреби всички ни, да я възпре, та да не ни погуби тя докрай. И ние в покаяние ще изповядаме пред Тебе и като Давид ще викнем: съгрешихме и извършихме беззакония, и не сме достойни за Твоето милосърдие, но Ти Сам като

Щедър, склонѐн към милост от Своето добросърдечие, покажи ни милостите Си отвека и пощади людете и овците от Твоето пасище, молим Те, чуй ни скоро и ни помилвай!

Гд҃и поми́лꙋй, три́жды.

Іере́й возгла́сꙋ: Ꙋслы́ши ны҃ бж҃е спси́телю на́шꙋ, ꙋпова́нїе всѣ́хъ конце́въ земли́ и сꙋ́щихъ въ мо́ри дале́че, и ми́лостивъ, ми́лостивъ бꙋ́ди, вл҃ко, ѡ҆ грѣ́сѣхъ на́шихъ, и поми́лꙋй ны҃. Ми́лостивъ бо и человѣколю́бецъ бг҃ъ є҆сѝ, и тебѣ҆ сла́вꙋ возсыла́емъ, ѻ҆цꙋ́, и сн҃ꙋ́, ист҃о́мꙋ дх҃ꙋ́, ны́нѣ и при́снѡ, и во вѣ́ки вѣкѡ́въ.

Лі́къ: а҆ми́нь.

Па́ки и па́ки, прекло́ньше главы́ и колѣ́на, со ꙋмиле́нїемъ, гдꙋ́ помо́лимсѧ.

Гд҃и поми́лꙋй, три́жды.

МОЛИТВА

Господи, Боже наш, чуй от Твоята светà висота молитвата, която ние, грешните и недостойни Твои раби, отправяме към Теб! Пред Тебе, Владико, съгрешихме, но и пред Тебе се и каем. С маловерието, с пристрастието си към временните блага и с

всичките си грехове пренебрегнахме Твоята благост и затворихме сърцата си за Твоето милосърдие! Но Ти, Господи, не влизай в съд с Твоите раби! Смирено Те молим: премахни заплахата от гибелната зараза, която залива света, изцели ни от малодушието и страха, дай ни в тези дни на изпитание дух на истинско покаяние, дух на търпение и надежда, дух на нелицемерна любов към нашите ближни. Укрепи ни, та да послужим на всички болни, страдащи, бедни, самотни, изнемогващи, които ни посочи Твоят благ промисъл, Господи. Помилвай ни, всеправедни и всемилостиви Боже наш, и ни удостой с благодарни сърца да въздаваме слава, чест и поклонение на Тебе, едната свята, единосъщна, животворяща и неразделима Троица – Отец, Син и Дух Свети – сега и всякога и във вечните векове!

Лик.: Ами́нь.

Иер.: (Дїа́конъ:) Премудрость.

Иер.: Прости́м бе́це, спаси́ на́съ.

Лик.: Честне́йшую херуви́мъ и сла́вне́йшую безъ сравне́нїя серафи́мъ, безъ истле́нїя Бо́га сло́ва ро́ждшую, су́щую бе́цу тя́ величае́мъ.

Іере́й: Сла́ва тебѣ̀ хр҃тѐ бо́же, оу҆пова́нїе на́ше, сла́ва тебѣ̀.

Ли́къ: Сла́ва, и҆ ны́нѣ: Гд҃и поми́луй, три́жды. Бл҃гослови́. (Влады́ко бл҃агослови́.)

И҆ а҆́бїе быва́етъ ѿ сщ҃е́нника сицевы́й ѿпу́стъ:

Іере́й: Хр҃то́съ и҆стинный бг҃ъ на́шъ, мл҃тва́ми пре҃чтыѧ своеѧ̀ мт҃ре, и҆ всѣ́хъ ст҃ы́хъ, поми́луетъ и҆ спасе́тъ на́съ, а҆́кш бл҃гъ и҆ человѣколю́бецъ.

Ли́къ: А҆ми́нь. Гд҃и поми́луй, три́жды.